

DISCURS INAUGURAL DE LA CONVENCIÓ VALENCIANISTA.VALENCIANISME2012.

Benvinguts i benvingudes ad esta crida a la concòrdia i l'unió que pretenem plasmar en esta convenció valencianista. En primer lloc no volguera oblidar-me de recordar a una gran persona, a un gran estudiós de la causa valenciana, que ens ha deixat recentment, Emili Miedes. La seua falta ve a enfosquir un poc la llum que es pretén ixca hui d'ací.

Som molt conscients els que hem conformat la Comissió Preparatòria de la Convenció, de la difícil situació que la nostra societat està vivint, no només a nivell econòmic, sino també, i això és lo més preocupant, a nivell social. És per això més d'alabar l'esforç que tots hem fet per a juntar-nos ací. Sabem que hi ha moltes persones que estaven en sa casa, cremades, desilusionades, i s'han arreplegat, cendra a cendra, per a vindre. També sabem que hi ha persones que tal volta no s'han assentat en la mateixa taula des de fa deu anys i hui han deixat a banda les seues discrepàncies per a fer una vegada més allò que tantes vegades han fet, esperar-se. I inclús hi ha persones, com els més jóvens, que no hem vixcut mai un acte com este. No sabeu, i vos ho dic personalment, l'enveja que causa escoltar algunes històries de temps millors, i l'impotència que deixa el saber que mai deuríem d'haver permés la distància. Perqué nosatres, fills ya de mil derrotes i de mil desídies, hem vist privades les nostres experiències de confraternitat com les que molts de vosatres haveu vixcut, no sabem lo que és la victòria de la que molts de vosatres haveu fruit, i volem saber, i volem conéixer, i volem viure tot això. És per este motiu que nos trobem en un moment històric. És per això que vos anime a que abandoneu, i especialment hui, les actituds belicoses, que qui haja vingut en el machet entre les dents el deixe fòra d'estes parets, perqué no toca. Hui és el dia de l'esperança, és el dia de la reconciliació, és el dia del futur.

Per la nostra part, per la part d'aquells que formem la Comissió Preparatòria de la Convenció, vam voler marcar quatre objectius ben clars que pretenem ixquen d'esta reunió de persones:

En primer lloc hem de tindre ben clar que la societat avança fent front a nous reptes. I mentres això ocorre nosatres seguim perdent-nos en debats estèrils i lluites internes que només conduïxen al *gueto* d'aquells que viuen fòra del seu temps. No podem seguir aixina. Tot moviment social deu anar encaminat a resoldre problemes a la seua societat, no a crear-li'n més. És per açò que volem deixar tancades qüestions que fan

diluir el nostre missatge, el dels valencians-valencians, i en les que no estem tant separats tots i cada u de qui estem aquí. Deixar tancades ferides que minven les nostres forces per a donar resposta als nous reptes que se li plantegen als ciutadans i ciutadanes de tot el territori valencià.

El segon objectiu no és un altre que el de desmarcar-nos de postures que tant de mal nos han fet com a col·lectiu. El temps del *palleterisme* s'ha acabat. És el moment del grup, de la democràcia participativa, és el moment dels maulets. Cregau-me si vos dic que si tenim una presidència i una taula presidencial no és més que per una exigència organitzativa. Perquè tots i cadascú dels que estem aquí, siga quina siga la nostra posició en la sala és tan important com la dels demés. Els grans edificis mai els construïx només una persona; els construïxen un grup de persones que, treballant colze a colze, embasten els seus coneiximents, les seues aptituds per a aconseguir un objectiu comú. De res val un gran pintor de frescs si no té un bon mur sobre el que pintar. Som part de un tot, som el tot format per parts.

En tercer lloc pretenem deixar obert un camí de futur i d'esperança per a un moviment i per a una societat que veu com les coses valencianes són només una arma política de les castes que pretenen governar-nos. Un camí de futur i d'esperança lliure d'ingerències i tuteles, a on esta realitat sociocultural i política que nomenem València tinga el pes que li correspon per història, per treball i per voluntat.

Per últim, i no menys important, esperem definir què entenem els valencianistes per valencianisme. Perquè si no som nosaltres els que ho fem, uns altres ho faran per al seu profit particular. Uns altres vindran i nos tildaran de coses que no som. Ya ho estan fent. És necessari definir-se, hi ha que concretar-se, cal ser conscients de lo què som per a poder ser.

A pesar de que he esbossat algunes de les línies que nos agradaria seguir per a arribar a bon port en els nostres objectius, vullc ràpidament remarcar algunes cosetes que pensem essencials per a un ambient productiu de treball.

Ya hem dit que este no és el lloc ni el moment per a disputes personals, no és el lloc ni el moment per a històries passades, és el lloc i el moment per a treballar, per a construir, per a avançar.

També volem que regne el respecte a totes les opinions. El pensador londinenc Stuart Mill va deixar clar que totes les opinions, cregam-les verdaderes o falses, eren bones. Les verdaderes perquè nos ensenyaven un nou punt de vista millor que el nostre, les errades perquè permetien afiançar les nostres idees, i per últim, les que tenien part de

veritat perquè permetien que naixuera una idea conjunta millor. Hem de contrapondre idees, reflexionar i traure una opinió consensuada que pugui arribar a satisfer-nos.

I per últim, hem de deixar les actituds personalistes. Hem d'abandonar aquell "si no ix exactament lo que yo vullc, m'enfade i me'n vaig a casa". Sigam adults per favor, sigam optimistes i vejam la part positiva. Val ací recordar aquelles paraules del Tirant que dia: "*E pense la senyoria tua que açò són obres de guerra, que qui la continua li seguixen molts inconvenients, que unes voltes són vençuts, atres vencedors*". Ací en canvi no hi ha vençuts i si vencedors, puix tots vencem al fer més fortes les nostres conviccions com a moviment, unes conviccions en les que podem estar més o menys d'acort en alguns aspectes, però que són acordades com a un nou contracte social. Un nou pacte social que, com nos dia Rousseau, produirà un cos moral i col·lectiu, i yo afigc, inquebrantable.

Per a finalisar només dir-vos que l'història no és una cosa estàtica, sense vida; l'història és fa dia a dia, està en les nostres mans. És per açò que per la meua part, amics i amigues, només em queda animar-vos, a que comencem a escriure, ací i ara, un nou capítol de l'història de València. Moltes gràcies.

(Es guarda un minut de silenci en recort d'Emili Miedes)

Agustí Zacarés i Romaguera

President de la **Convenció Valencianista.Valencianisme2012**